

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMÂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MICHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție S. III-a. Minor.* — Exercițarea comerțului. — Neîndeplinirea formalităților cerute de lege. — Nulitatea actelor. (Judele Sindic al Trib. Brăila cu Leon Morgenstern).

Curtea de Apel din București S. V-a. — Concordat. — Sentința de neomologare. — Adeziuni obținute posterior — Dacă sunt valabile (Lazăr Pițigoii cu Firma Giuseppe & Carlo Goglioni).

Tribunalul Ilfov S. I com. Concordat preventiv. — Caracterul lui. — Dacă se pot face adeziuni în fața Tribunalului. (Parfumeria Piver cu George Brătescu).

Bibliografie.

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III-a

Audiența de la 5 Octombrie 1934

Președinția D-lui D. G. Lupu, președinte

Judele sindic al Tribunalului Brăila cu Leon Morgenstern și Banca de Scont a României.

MINORITATE. — EXERCITIUL COMERȚULUI DE CĂTRE UN MINOR, — FORMALITĂȚI CERUTE DE LEGE. — NEÎNDEPLINIREA LOR. — ART. 10 COD. COM.

MINORITATE. — FORMALITATEA PUBLICĂRII ACTELOR PRIVITOARE LA AUTORIZAREA DE A FACE COMERȚ. — NEÎNDEPLINIREA EI. — DACĂ POATE FI INVOCATĂ DE MINOR. — ART. 10 COD. COM.

MINORITATE. — PUBLICAREA ȘI AFIȘAREA ACTELOR PENTRU EXERCITAREA COMERȚULUI. — DACĂ POATE FI ÎNLOCUITĂ PRIN ACTE ECHIVALENTE. — ART. 10 COD. COMERCIAL.

MINORITATE. — ACȚIUNE ÎN NULITATE PENTRU ACTE FĂCUTE CU CĂLCAREA FORMELOR CERUTE DE LEGE. — DACĂ TREBUE SĂ EXISTE LEZIUNI. — ART. 951, 1157 ȘI 1163 COD. CIVIL.

ACTE CONFIRMATIVE. — CONFIRMARE TACITĂ. — DIN CE ACTE POATE REZULTA. — ART. 1167 ȘI 1190 COD. CIVIL.

1. Legiuitorul prin textul art. 10 din codul de comerț, oprind pe minor de a întreprinde exercițiul comerțului înainte ca formalitățile impuse de lege pentru abilitarea lui să fi fost îndeplinite și în prealabil publicate, urmează că de respectarea acestor formalități se condiționează și validitatea însăși a actelor sale, astfel că actele de comerț făcute de minor, fără îndeplinirea întocmai a formalităților și publicațiilor legale, sunt nule pentru lipsă de formă.

2. Neîndeplinirea formalității publicării actelor privitoare la emanciparea și autorizarea minorului de a face comerț, prevăzute de art. 10 c. com., poate fi invocată și de

minor pentru a cere nulitatea actelor efectuate de dânsul, de oarece aceste formalități au fost edictate de legiuitor nu numai în interesul terților, pentru ca ei să poată lua conștiință de existența actului, ci și în interesul și pentru protecțiunea minorului.

3. Publicarea și afișarea actului de emancipare și autorizare a minorului, fiind precis determinată de art. 10 cod. com. o asemenea publicare sau afișare nu este valabilă atunci când actul publicat și afișat a fost înlocuit printr'un alt act ce nu echivalează în denumirea conținutul și forma sa, cu actul juridic prevăzut de lege a se îndeplini.

4. Minorul poate ataca în nulitate obligațiunile făcute cu călcarea formelor cerute de lege, indiferent de orice leziune, de oarece deși al. 951 c. civ. prevede că dânsul nu poate ataca angajamentul său pentru necapacitate de cât în cazul de leziune, însă acest text nu are în vedere decât actele minorului, chiar și emancipat, privitoare la obligațiunile de pură administrație, pentru a căror existență, legea nu a cerut nici o formă specială, în afară de intervenția tutorului sau curatorului și pe cari minorul le-a făcut în lipsa acestuia, iar nu și obligațiunile rezultând de acte juridice, pentru cari legiuitorul în interesul minorilor, le-a supus unor anumite formalități speciale, ce au a fi observate și cari sunt izbite de nulitate, tocmai din cauza neobservării acelor formalități.

5. Cu toate că forma cea mai obicinuită a confirmarea tacite, este executarea voluntară, în totul sau în parte, a obligațiunei supusă anulării sau resciziunei, totuși în cazul când o asemenea executare voluntară nu există, confirmarea tacită poate fi dedusă și din alte fapte și împrejurări, cari însă trebuie să evedențeze în mod cert și pozitiv cunoștința viciului de cari este izbit actul și intențiunea de a'l repara, astfel că ea nu poate fi dedusă dintr'un act prin care se enunță nu-

mai intențiunea executării unei obligațiuni, aceasta constituind o simplă probabilitate iar nici de cum o concluziune sigură și categorică despre renunțarea la acțiunea de anulare a obligațiunei.

No. 1645. — Respins recursul făcut de Judele Sindic al Tribunalului Brăila în contra deciziei cu No. 42/928 a Curții de Apel din Galați S. II-a în proces cu Leon Morgenstern cu Banca de Scout a României.

Curtea Deliberând,

Asupra recursului introdus de Judele Sindic al Tribunalului Brăila în calitate de reprezentant și administrator al masei credale, în falimentul Soc. An. „Banca Brăila”, cu sediul în Brăila împotriva deciziei No. 42 din 20 Iunie 1928 pronunțată de Curtea de Apel Galați Secția II-a;

Având în vedere că din deciziunea atacată cu prezentul recurs se constată în fapt următoarele: prin actele cu data de 11 Decembrie 1919 și 11 Februarie 1920, minorul emancipat și autorizat a face comerț, Leon Morgenstern, împreună cu fratele său major Enrico Murgu cu care era constituit într-o societate ce avea de scop exploatarea unei mori, contractează la Banca Brăila S. A., două împrumuturi în cont curent, primul în sumă de lei 150.000 iar al doilea în sumă de 100.000 lei, ambele aceste împrumuturi fiind garantate de numiții debitori cu actele de ipotecă asupra imobilului „Moara Mercur” situat în Brăila, autentificate la Tribunalul Brăila sub No. 2877/919 și 364/920; Că, ulterior Leon Morgenstern devenind major a chemat în judecată pe creditoarea sa Banca Brăila S. A. cerând prin acțiunea introductivă de instanță, a se declara nule și inoperante actele de ipotecă autentificate sub numerele arătate mai sus, ce garantau împrumuturile contractante, motivându-și această pretențiune pe împrejurarea că acele acte fiind semnate de dânsul în timpul minorității, nu s'au îndeplinit toate formele cerute de codul civil și comercial și anume publicațiunile de emancipare în Gazeta de Galați; La această acțiune Banca de Scout a României din București în calitate de cesionară a drepturilor Băncii Brăila rezultate din actele a căror anulare s'a cerut, a introdus o cerere de intervenție, atât în numele său cât și pentru apărarea intereselor Băncii Brăila;

Că Tribunalul Brăila Secția I-a prin sentința cu No. 158 din 30 Noembrie 1926, a admis cererea de intervenție și a respins ca nefondată acțiunea principală pe considerațiunea că reclamantul L. Morgenstern după ce a devenit major, a ratificat angajamentele contractate în minoritate iar suma împrumutată profitându-i în întregime, nu ar mai putea conform art. 1163 c. civ. să mai exercite acțiunea în resciziune; Că, prin decizia supusă recursului Curtea de Apel Galați S. II, a admis apelul lui Leon Morgenstern și reformând sentința primei instanțe, a admis acțiunea și a declarat nule și inoperante în ce privește pe reclamant actele de ipotecă autentificate la No. 2877/919 și 364/920 de Trib. Brăila, respingând ca nefondată cererea de intervenție a Băncii de Scout a României;

Pentru a da această soluțiune, Curtea de Apel examinând actele de emancipare și autorizarea minorului Leon Morgenstern de a face comerț, constată în fapt că din certificatul No. 15762/924 rezultă că nu s'a făcut publicarea în Gazeta de Galați a jurnalului Trib. Brăila cu No. 2741/918, prin care se ia act de declarația de emancipare a mamei minorului;

că în lipsa acestei formalități imperative prevăzută de art. 10 c. com., autorizarea lui Leon Morgenstern este nulă și deci din această cauză fiind reținut tot în stare de minoritate, actele de împrumut garantate cu ipotecă a căror anulare a cerut-o, făcute personal de dânsul înainte de a deveni major sunt deosebite nule în ce-l privește, deoarece nu au fost efectuate, după cum cere art. 401, 402 c. civ., de către tutore cu autorizațiunea consiliului de familie și omologarea Tribunalului însoțită de concluziunile Procurorului; în continuare, Curtea de Apel, motivează că formalitățile prevăzute de art. 10 c. com. sunt cerute „ad solemnitatem” și lipsa lor nu poate fi suplinită prin afișarea și publicarea unui contract de societate făcut de minor posterior — după cum pârâta și intervenienta au susținut — căci și acest act fiind făcut de un minor neemancipat — fără formele legale, este izbit și el de nulitate.

Înainte Curții de Apel, atât pârâta Banca Brăila cât și intervenienta, în combaterea acțiunii în nulitate au ridicat în legătură cu motivele de recurs următoarele obiecțiuni: că în ori și ce caz reclamantul Leon Morgenstern nu poate potrivit art. 941 c. civ. să atace angajamentele sale pentru incapacitate, decât în caz de leziune, ceea ce nu ar fi cazul; că chiar dacă ar avea dreptul să le atace și pe calea unei acțiuni în anulare, acțiunea ar trebui să fie respinsă conf. art. 1164 și 1098 c. civ. întrucât, de pe urma actelor a căror anulare a cerut-o, reclamantul s'a îmbogățit profitându-i întreaga sumă împrumutată; că în fine nu s'ar mai putea cere nulitatea celor două împrumuturi ipotecare, întrucât acestea au fost confirmate de reclamant la ajungerea sa la majoritate prin aceea că a aranjat piața lor printr'o tranzacție; că instanța de apel luând în cercetare aceste obiecțiuni, le respinge ca nefondate pe următoarele considerațiuni: în ce privește obiecțiunea neprimirii acțiunii în nulitate trasă din disp. art. 951 c. civ., Curtea de Apel motivează că acest text își are aplicațiunea numai în cazul când ar fi vorba de acte făcute de minori emancipați sau neemancipați privitoare la obligațiunile pentru care legea n'a cerut decât simpla intervenție a tutorului sau existența curatorului; pe care dânsul le-a făcut în lipsa acestora, iar nu și la obligațiunile rezultând din acte — cum este cazul în speță — pe care legiuitorul în interesul lor le-a supus unor formalități și cari sunt izbite de nulitate numai din cauza neobservării lor, independent de orice leziune; că privitor la obiecțiunea invocată în virtutea art. 1164 c. civ. și cererea de a dovedi profitul tras de reclamant din împrumuturile realizate, instanța de apel motivează că numitul text își are aplicațiune numai în cazul unei acțiuni în resciziune pentru leziune, iar nu și în cazul din speță a unei acțiuni în anulare și că în orice caz pentru a se ține seama de apărarea bazată pe îmbogățirea fără cauză a reclamantului, trebuia să se facă o cerere reconvențională la prima instanță, care nefiind formulată dovada cerută este inadmisibilă; că privitor la ultima obiecțiune trasă din confirmarea de către reclamant a actelor atacate în anulare, Curtea de Apel analizând actul invocat de intimați, motivează că de o confirmare sau rectificare expresă nu poate fi vorba întrucât reclamantul prin acel act nu a făcut mențiune de motivul acțiunii în nulitate și nici despre intențiunea sa de a repara viciul pe care se întemeia acea acțiune; că deasemenea nici o ratificare tacită nu poate fi, deoarece cu nimic nu s'a făcut dovada că reclamantul ar fi executat voluntar obligațiunile contractate prin actele a căror anulare

a cerut-o; că faptul că reclamantul, ceilalți frați ai săi, sora și mama lor, au prevăzut în acea convenție evaluarea la 1.400.000 lei a îmbunătățirilor aduse morii Mercur și au dispus ca după vânzarea ei, această sumă să fie repartizată între diferiții creditori între care și Banca Brăila cu 340.000 lei nu poate fi socotit ca o executare voluntară a actelor în discuțiune, ci un aranjament al tuturor moștenitorilor, de ceea ce trebuie să facă cu suma prinsă din vânzarea morii și din suma stabilită de dânsii ca valoare a îmbunătățirilor.

Având în vedere că această soluțiune este criticată de recurent prin 4 motive de casare;

Văzând motivul I astfel formulat:

„1) Violarea și greșita aplicare a disp. art. 10 și 12 c. com.”

„Față de acțiunea în anulare a contractelor de credit în cont curent, cerută de intimatul în recurs pe motivul că nu s'a îndeplinit și formalitatea publicării în foaia anunțurilor judiciare a actelor privitoare la emancipare și autorizația sa de a face comerț, am arătat că s'au îndeplinit toate celelalte forme cerute de art. 10 și 12 c. com. afară de publicarea lor și aceasta din motive impuse de război, dar că această formă a fost îndeplinită și înlocuită prin publicarea ce a avut loc a actului de societate, intervenit ulterior între recurent și fratele său, formă ce a adus la cunoștința celor interesați capacitatea părții.

„Curtea pentru a admite apelul intimatului în recurs și în consecință acțiunea în anulare, motivează că forma publicării este cerută ad solemnitate și că nu poate fi suplinită.

„Judecând astfel, Curtea violează disp. art. 10 și 12 cod. com. întrucât forma publicării este pentru încunoștințarea terțelor persoane asupra capacității părții, lucru ce a avut loc prin publicarea actului de tovărășie în foaia anunțurilor judiciare a locului”.

Având în vedere că prin acest motiv recurentul susține că Curtea de Apel declarând nulitatea actelor de ipotecă ar fi violat și greșit interpretat art. 10 și 12 c. com.

Că, chestiunea dedusă prin dezvoltarea motivului, este aceea de a se ști dacă neîndeplinirea formalității publicării actelor privitoare la emanciparea și autorizarea minorului de a face comerț, prevăzută de art. 10 c. com. poate fi invocată de minor pentru a cere nulitatea actelor efectuate de dânsul, precum și dacă această formalitate a publicării poate fi înlocuită prin publicarea unui act de societate intervenit între minor și altul, formă ce a adus la cunoștința celor interesați capacitatea părții.

Considerând că, legiuitorul înălțurând rigorile dreptului comun (934 și 950 c. civ.) cu privire la incapacitatea minorului de care este isbit până la majoritate, a acordat prin art. 10, posibilitatea acestuia ca după vârsta de 18 ani să obțină fie liberul exercițiu a actelor de comerț, fie dreptul de a deveni chiar comerciant; că însă pentru a evita perspectiva ca nu cumva această abilitare să se efectueze cu ușurință și astfel să-i devină dăunătoare, legiuitorul, în interesul său, a condiționat-o de îndeplinirea mai multor formalități și astfel prin textul citat a prevăzut că, minorul de orice sex pentru a face comerț și prin urmare a fi considerat comerciant, va trebui să aibe etatea de 18 ani împliniți, să fie emancipat, să fie autorizat la facerea comerțului în scris și în fine actele de autorizare și emancipare vor trebui să fie prezentate la Tribunalul respectiv, spre a fi transcrise, afișate și publicate în foaia anunțurilor

judiciare a locului, iar înainte de transcriere, afișare și publicațiune minorul nu va putea începe comerțul său;

Considerând că devreme ce legiuitorul prin textul precitat, oprește ca minorul să întreprindă exercițiul comerțului înainte ca formalitățile arătate impuse de lege pentru abilitarea sa să fi fost îndeplinite și în prealabil publicate, urmează dar a se decide că de respectarea acestor formalități se condiționează validarea însăși a actelor sale și deci atunci când minorul face acte de comerț fără îndeplinirea întocmai a formalităților și publicațiilor legale, asemenea acte sunt anulabile din punct de vedere al codului comercial pentru lipsă de formă — sancțiunea acestei nulități rezultând virtual din termenii imperativi și caracterul prohibitiv al textului — cât și din punct de vedere al codului civil, atâta timp cât, potrivit acestei legiuiri valabilitatea actului încheiat de minorul singur, era condiționată de întregirea capacității lui, prin intervențiunea tutorelui și consimțământul autorității ce trebuia să-l autorizeze etc.

Considerând că publicațiunea și afișarea emancipării și autorizării minorului, precum și celelalte formalități făcute în vederea abilitării acestuia de a întreprinde exercițiul unui comerț, au fost impuse de legiuitor din cauza importanței actului, atât în scop de a protejui pe deplin interesele minorului cu privire la obținerea calității sale de comerciant cât și interesul generației publice; Că dar față de caracterul imprimat acestei formalități evidențiat prin intențiunea care a stat la baza edictării lor și întrucât publicarea actului de autorizare și emancipare nu a fost prevăzută după cum în mod obișnuit este justificată — prescrierea publicării, afișării, notificării, etc. — exclusiv în interesul terților, pentru că pe această cale să poată lua cunoștință de existența actului, ci și în interesul minorului, concluziunea juridică ce se desprinde este aceea că, minorul poate invoca neîndeplinirea unei asemenea formalități prevăzută în interesul și pentru protecțiunea sa și în consecință dânsul are tot dreptul pe baza lipsei formalității publicării actului de emancipare sau autorizare, a cere potrivit textului citat, nulitatea abilitării de a face comerț precum și a tuturor actelor efectuate de dânsul personal în timpul minorității, deoarece nedevenind comerciant în condițiunile art. 10, își conservă după cum s'a arătat toate excepțiunile rezultate pentru minori din dispozițiunile codului civil;

Considerând deasemenea că, publicarea și afișarea actului de emancipare și autorizare a minorului fiind precis determinată de art. 10 citat, o asemenea publicare sau afișare nu este valabilă atunci când actul publicat și afișat a fost înlocuit printr'un alt act ce nu echivalează în denumirea conținutului și forma sa cu actul juridic prevăzut de lege a se îndeplini;

Că dar față de cele ce preced, acestea fiind caracterele și efectele neobservării în tocmai a formalităților prescrise de art. 10 citat, Curtea de Apel nu a comis nici o violare de lege sau greșită interpretare a textelor invocate, atunci când a decis că minorul intimat Leon Morgenstern se poate prevala de neîndeplinirea formalității publicării actului de emancipare a sa și că această formalitate fiind prevăzută „ad solemnitate” nu poate fi înlocuită prin publicarea unui act de tovărășie în foaia anunțurilor judiciare și în consecință fiind necontestat în speșă că condițiunea publicării actului de emancipare în Gazeta de Galați astfel după cum se dispusese prin jurnalul Tribunalului care luase act de emanciparea minorului nu a fost îndeplinită, iar actele de ipotecă a

căror anulare se ceruse, nu au fost încheiate în formele și condițiile art. 401 și urm. c. civ., cu drept cuvânt în asemenea împrejurări de fapt, instanța a decis nulitatea acestor acte făcute de minor înainte de ajungerea la majoritate, fără îndeplinirea formalităților prescrise de lege cari condiționează însăși valabilitatea actelor sale comerciale și civile.

Că prin urmare motivul I. nefiind fondat câtă a se respinge;

Văzând motivul II. de casare astfel formulat:

„Il Greșită și rea interpretare a disp. art. 951 și „1157 c. civ.

„Am mai invocat înaintea Curții pentru a se respinge acțiunea în anulare și disp. art. 951 c. civ. după care numitul intimat în recurs nu poate ataca angajamentele sale pentru incapacitate, decât în caz de leziune, cece arătam și ceream a dovedi că în speță nu era cazul.

„Curtea, pentru a admite apelul și în consecință acțiunea intimatului motivează că acest text își are aplicație numai în cazul când ar fi vorba de acte făcute de minori, fără asistența tutorelui său, dar nu și la obligațiile rezultând din acte juridice, pe care legiuitorul în interesul lui le-a supus unor formalități și care sunt izbite de nulitate numai din cauza neobservării acestor formalități, independent de orice leziune.

„Judecând astfel Curtea face o distincțiune, pe care nu numai că legiuitorul nu a făcut-o dar care dacă s'ar aplica, în modul în care decide Curtea numai la cazurile de mai sus, textul art 951 c. civ. nu ar mai fi aplicabil niciodată.

„Intr'adevăr singurele cazuri admise de legiuitor în care minorul poate contracta el singur, cu simpla asistență a tutorelui, sunt acelea prevăzute de art. 133 și 1231 c. civ. adică în caz de căsătorie și convenție matrimonială

„Ori, pentru primul caz nici nu poate fi vorba de a fi atacat un asemenea apel pentru leziune. Art. 164 c. civ. prevede expres că în asemenea caz singurul în drept a ataca căsătoria este numai tutorele, care nu și-a dat consimțământul, iar pentru celălalt caz că nu a luat parte la convenția matrimonială tutorele, jurisprudența și doctrina sunt de acord că avem de a face cu o nulitate absolută, care nu mai poate fi confirmată de nimeni.

„In cazul de față ne găsim exact în prevederile art. 951 c. civ. căci prin faptul omisiunii formalității de publicațiune intimatului în recurs este considerat ca fiind rămas în minoritate după cum singură Curtea recunoaște și ca atare chiar în lipsa acestor formalități el nu poate ataca acte pentru incapacitatea sa de cât dovedindu-se leziunea.

De cât interpretarea de mai sus rezultă și din disp art. 1163 c. civ.*

„Având în vedere că prin motivul II de recurs, se susține că potrivit art. 951, 1157, și 1163 c. civ. minorul intimat nu putea ataca în nulitate angajamentele sale pentru incapacitate, decât în caz de leziune, iar nu și pentru lipsă de formă; că întrucât Curtea de Apel a hotărât că independent de orice leziune, minorul poate cere nulitatea obligațiilor sale rezultate din acte juridice pentru care nu s'a observat întocmai formele legale,— cum este în speță lipsa publicațiunii emancipării cerută de art. 10 c. com.—prin aceasta ar fi dat o greșită și rea interpretare textelor de lege citate, cari nu fac o asemenea distincțiune, ci prevăd numai posibilitatea că actele minorului să fie atacate numai în cazul când dovedește că a fost lezată.

Considerând că legiuitorul pornind dela principiul că minorul este capabil de a contracta unele acte sub condițiunea însă de a nu se leza, dar ținând seamă și de faptul că pentru îndeplinirea altor acte mai grave, în numele lui, s'au prevăzut respectarea unor formalități esențiale, a conferit acestuia prin art. 1163 și 1157 c. civ. două acțiuni deosebite pentru a ataca actele ce-l jignesc, anume în afară de acțiunea în resciziune întemeiată pe leziune și o acțiune în anulare întemeiată pe vicii de formă; că următor acestei distincțiuni, este cazul a se constata, contrar celor susținute de recurent, că minorul poate ataca în nulitate obligațiile făcute cu călcarea formelor cerute de lege, indiferent de orice leziune de oarece deși prin art. 951 c. civ. se prevede că dănsul nu poate ataca angajamentul său pentru necapacitate, decât în cazul de leziune, însă acest articol nu are în vedere decât actele minorului chiar emancipat, privitoare la obligațiile de pură administrație pentru a căror existență legea nu a cerut nici o formă specială în afară de intervențiunea tutorelui sau curatorului și pe cari minorul le-a făcut în lipsa acestuia, iar nu și la obligațiile rezultând din acte juridice, pentru care legiuitorul, în interesul minorilor le-a supus unor anumite formalități speciale ce au a fi observate cum ar fi autorizarea consiliului de familie și omologarea Tribunalului, etc. și cari sunt izbite de nulitate tocmai din cauza neobservării acestor formalități;

Considerând că această distincțiune fundamentală rezultă daltfel și din dispozițiunile art. 1163 c. civ. care prevede, pe de o parte nulitatea pentru lipsă de forme și pe de alta nulitatea pentru leziune, de unde consecința logică că, atât art. 951 cât și 1157 c. civ. nevorbind decât de leziune și neocupându-se cătuși de puțin de actele a căror importanță cere îngrădirea lor cu anumite formalități, — și cari pot fi atacate în nulitate conform art. 1900 c. civ. — nu înțelege a avea în vedere decât actele ordinare pentru care legiuitorul nu a prescris acele forme speciale.

Că prin urmare acestea fiind principiile ce guvernează efectele actelor săvârșite de minori în dreptul civil și întrucât potrivit codului comercial, după cum s'a arătat cu ocazia cercetării motivului I de recurs art. 10 prescrie anumite condițiuni și forme, pentru toate actele făcute de minorul comerciant fie în mod izolat, fie reiterate, în cazul când nu s'a îndeplinit întocmai acele forme, acțiunea ce aparține minorului în contra unor astfel de acte este acțiunea în nulitate pentru lipsă de forme, iar nu acțiunea în resciziune de care dănsul nu poate uza decât atunci când ar fi săvârșit în timpul minorității un act civil, de pură administrație pe care tutorele singur — fără altă formalitate — îl putea întreprinde;

Că astfel fiind și întrucât în speță, Curtea de Apel a decis că intimatului nu are deschisă calea acțiunii în resciziune pentru leziune ci numai în acțiunea în nulitate pentru lipsă de forme, în contra actelor de împrumut pe care le-a săvârșit în timpul minorității fără respectarea formelor de abilitare prevăzute de art. 10 c. com. prin aceasta departe de a fi violat textele invocate, dimpotrivă le-a interpretat și aplicat în mod just așa încât motivul II devine nefondat și câtă a se respinge.

Văzând motivul III de casare astfel formulat:

„Violarea și greșita interpretare și aplicare a disp. art. 1164 și 1098 c. civ. exces de putere.

„Am mai invocat înaintea Curții, pentru a se respinge acțiunea în anulare și dispozițiunile art. 1164 c. civ. arătând cu actele dela dosar și cerând să

„facem și alte dovezi, dacă s'ar constata că cele în-
„vocate sunt insuficiente, că depe urma actelor a că,
„ror anulare se cere intimatul în recurs a profitat-
„întrucât întreaga sumă ridicată dela mine a fost în-
„trebuințată la instalațiunile morii sale;

„Curtea pentru a înlătura apărarea noastră decide
„că art. 1164 c. civ. își are aplicație numai în cazul
„unei acțiuni în resciziune, pentru leziune, iar nu și
„în cazul unei acțiuni în anulare pentru lipsă de for-
„malități și că în orice caz, pentru a se ține seamă
„de apărarea noastră, urma să facem o acțiune re-
„convențională.

„Judecând asfel Curtea violează și aplică greșit
„dispozițiunile art. 1164 c. civ.

„Acest text, care este cuprins sub titlul „despre ac-
„țiunea în anulare sau resciziune” conține un princi-
„piu general, acela că, nimeni nu se poate îmbogăți
„în detrimentul altuia și ca atare el trebuie aplicat
„în toate cazurile, unde s'ar constata o îmbogățire
„pe nedrept, fără nici o distincțiune.

„De altă parte, întrucât înaintea Curții arătăm și
„ceream să complectăm la rigoare probe noi, că în-
„treaga sumă ridicată dela noi a profitat intimatului
„în recurs, nu era nevoie de nici o cerere reconven-
„țională din partea noastră, întrucât pe cale de apă-
„rare puteam perfect de bine să stabilim lipsa de
„interes a acțiunii în anulare, căci la ce îi mai ser-
„vea intimatului în recurs obținerea unei asemenea
„sentințe de anulare, dacă el nu poate câștiga nimic
„de pe urma ei, el rămânând tot obligat a restitui
„tot ceea ce a împrumutat și primi dela subsemnata”.

Având în vedere că, prin acest motiv recurentul
pretinde că, Curtea de Apel era obligată a lua în cer-
cetare și admite dovezile pe care dânsul își sprijinea
obiecțiunea că acțiunea în anulare a intimatului L.
Morgenstern trebuia respinsă ca lipsită de interes,
pentru că întreaga sumă împrumutată — prin actele a
cărora anulare s'a cerut — i-a profitat în întregime îm-
bogățindu-l; că respingându-i această apărare, instanța
de apel ar fi comis o violare și greșită aplicare a
art. 1164 și 1098, deoarece aceste texte consilișesc
principiul că nimeni nu se poate îmbogăți în detri-
mentul altuia și deci apărarea sa era admisibilă și
concludentă în cauză.

Având în vedere că prin considerentele deciziei
atacate, Curtea de Apel nu contestă recurentului,
dreptul de a cere dela intimatul debitor restituirea
sume împrumutate în măsura în care s'a înavușit în
dauna sa, ci pur și simplu înlătură din discuțiune
pretențiunea de a dovedi îmbogățirea fără cauză a
intimatului. — (pretențiunea ridicată ca mijloc de apă-
rare în acțiunea în anulare a actelor), pe considera-
țiunea că trebuia să fie formulată printr'o acțiune
reconvențională înaintea primei instanțe ceea ce nu a
făcut; că printr'o asemenea procedură, de vreme ce
recurentul are deschisă calea unei acțiuni principale,
bazată pe îmbogățirea fără cauză, instanța de apel
nu a comis nici o violare de lege sau exces de putere;

În ceea ce privește respingerea cererii reconven-
ționale;

Considerând că excepțiunea îmbogățirii fără cauză
ridicată de recurent pentru prima dată în apel, nu
putea constitui în sensul art. 327 proc. civ. un mijloc
de apărare la acțiunea principală de anulare a unor
acte garantate prin ipotecă, deoarece printr'ansa nu
se tinde a se dovedi validitatea actului atacat cu
anulare sau diminuarea obiectului acțiunii și deci
înlăturarea pretențiunii de nulitate a actului, care în
orice caz ar fi subsistat chiar dacă această excepțiune
ar fi fost găsită întemeiată în totul sau în parte; Că

de asemenea nici de o compensațiune, între două
creanțe cu același obiect, lichide și exigibile, nu poate
fi vorba, de oarece acțiunea principală și excepțiunea
ridicată de recurent din punct de vedere procedural
neîntrunind caracterul unui mijloc de apărare sau
compensațiune, Curtea de Apel nu avea căderea potri-
vit art. 327 proc. civ. a luat în cercetare pentru prima
dată în apel; Că acea obiecțiune având caracterul
unei adevărate cereri în judecată cu totul distincte,
și independente ce nu putea influența întru nimic asu-
pra acțiunii principale în nulitate, singura modalitate
pentru a fi luată în cercetare împreună cu acțiunea
principală, era ca recurentul părăt să o formuleze în
scris înaintea primei instanțe printr'o cerere recon-
vențională conform art. 61 proc. civ.; că nefăcând
acest lucru, bine Curtea de Apel i-a respins excep-
țiunea invocată și deci motivul III este nefondat.

Văzând motivul IV de casare în cuprinsul următor:

„Violarea și greșita aplicare a disp. art. 1190, 1163
„și 1167 c. civ.

„Am mai invocat înaintea Curții pentru a se res-
„pinge acțiunea intimatului și disp. art. 1190 și 1163
„comb. cu art. 1167 c. civ. arătând cu actele dela
„docar că intimatul, după ajungerea sa la majorat a
„recunoscut și ratificat actele de ipotecă a cărora a-
„nulare o cere și a executat de bună voie obligați-
„unile ce a contractat, aranjând printr'o tranzacție
„plata lor.

„Într'adevăr prin convențiile sub semnătură privată
„cu data de 20 și 21 Februarie 1923. intimatul ajuns
„de doi ani și jumătate la majorat, împreună cu cei-
„lalți comostenitori și coproprietari ai imobilului re-
„cunoaște că s'au adus îmbunătășiri imobilului, că
„aceste îmbunătășiri s'au făcut cu sumele împrumu-
„tate dela subsemnata și aranjează cu dânsii modul
„lor de plată către mine.

„Curtea de apel pretinde că aceste aranjamente
„făcute de către intimat, asupra modului de plată a
„datoriei contractată, ar fi trebuit să aibe și ele exe-
„cutarea lor, pentru a constitui o executare volun-
„tară în sensul art. 1167 c. civ. ceea ce nu este just,
„întrucât atunci s'ar fi executat această tranzacție iar
„nu actele a cărora anulare se cere.

„Executarea voluntară nu cuprinde numai actele
„prin care o parte își îndeplinește față și de cealaltă
„parte contractantă, obligațiunile sale, în total sau în
„parte, ea cuprinde asemenea și acte de dispoziție,
„consumate, chiar cu terțele persoane, relative la ac-
„tele în discuție, ca o vânzare, tranzacție, delegație,
„etc.”.

Având în vedere că, prin motivul IV se susține că
prin violarea art. 1190, 1163 și 1167 c. civ., Curtea
de Apel a putut ajunge la concluzia că aranjamen-
tele, făcute de intimat după majorat prin convențiile
din 20 și 21 Februarie 1923, asupra modului de plată
a datoriei contractate, nu constituiesc o executare vo-
luntară și deci o confirmare tacită a obligațiunilor
sale;

Considerând că, este de principiu potrivit art. 1190
și 1167 c. civ. că, confirmarea fie expresă, fie tacită,
constituind o renunțare la dreptul de a ataca obli-
gația anulabilă, cere pentru validitatea ei în persoana
aceluia dela care emană, două condițiuni intrinseci
cari derivă din însăși natura acestui act și anume;
cunoașterea viciului ce înțelege a acoperi și a inten-
țiunii de a repara viciul pe care se întemeiază ac-
țiunea în anulare; că deși forma cea mai obișnuită
a confirmării tacite este executarea voluntară în total
sau în parte a obligațiunii supusă anulării sau res-
ciziunii, făcută în timpul capacitații, totuși nu este

mai puțin adevărat că în cazul când o asemenea executare voluntară nu există confirmarea tacită pentru a implica o renunțare la acțiunea în anulare, trebuie dedusă din fapte și împrejurări cari să evedențieze în mod cert și pozitiv fără posibilitate de contradicție, cunoștința viciului și intențiunea de a-l repara; că acesta fiind caracterul juridic al confirmării tacite, ea nu poate fi dedusă dintr'un act prin care se anunță numai simpla intențiune a executării unei obligațiuni, deoarece asemenea manifestare ipotetică și viitoare nepusă de fel în executare în total sau în parte, constituie o simplă probabilitate, iar nici decum o concluzie sigură și categorică despre renunțare la acțiunea de a anula obligațiunea; că deaceia simpla cerere a unui termen de grație pentru a plăti, neurmat de o executare măcar parțială, nu implică o confirmare;

Având în vedere că din deciziunea atacată rezultă că prin convențiunile intervenite între intimatul L. Morgenstern și ceilalți comostenitori terțe persoane, s'a convenit ca quantumul evaluat asupra îmbunătățirilor aduse averii de moștenire ce se va realiza după vânzarea ei, să fie întrebuițat la plata unor creanțe ipotecare către Banca Brăila în sumă de 340.000 lei: că un asemenea aranjament făcut între comostenitori prin care se arată o modalitate de plată a unei obligațiuni ce nu s'a executat în totul sau în parte, nedovedind prin el însăși renunțarea intimatului la acțiunea în anulare a actelor de ipotecă sau intențiunea lui de a repara viciul lor, Curtea de Apel a fost în drept ca în lumina acestor fapte necontestate să deducă pe baza lor, că în speță nu poate fi vorba de o confirmare tacită printr'o executare voluntară a obligațiunilor luate prin actele a căror anulare a cerut-o.

Că dar și motivul IV este nefondat iar recursul cată a se respinge;

Pentru aceste motive respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. V-a

Audiența dela 21 Februarie 1933

Președinția D-lui M. Trandafirescu, consilier

Lazăr Pițigoi cu Firma Giuseppe & Carlo Goglioni și alții

CONCORDAT — SENTINȚA DE NEOMOLOGARE — ADEZIUNI
OBTINUTE POȘTERIOR — DACĂ SUNT VALABILE —

Legea nouă a concordatului preventiv, nelimitând prin nici un text timpul culegerii adeziunilor, urmează că în virtutea principiului devolutiv al apelului, Curtea poate primi adeziunile obținute de comerciantul apelant, după darea sentinței prin care se respinge omologarea concordatului de către Tribunal, și a decide în fond, dacă concordatul cerut în urma acestor adeziuni îndeplinește cerințele legii.

No. 36. — Admis apelul făcut de Lazăr Pițigoi în contra sentinței Tribunalului Ilfov S. I comercială în proces cu Firma Giuseppe & Carlo Goglioni și alții.

Curtea

Asupra apelului făcut de Lazăr Pițigoi, prin petiția înregistrată la Tribunalul Ilfov secția I-a Comercială sub No. 32691/933 în contra sentinței No. 2053/933 a Tribunalului Ilfov secția I-a comercială prin care

s'a respins omologarea concordatului preventiv solicitat de apelant prin petiția înreg. la No. 25726/933.

Având în vedere susținerile părților prezente și actele dela dosar;

Având în vedere că din toate acestea în fapt rezultă următoarele:

Comerciantul Lazăr Pițigoi a cerut Tribunalului Ilfov secția I-a comercială, concordat preventiv, producând toate actele și probele cerute de legea concordatului, iar Președintele Tribunalului prin ordonanța din 22 Iulie 1233 constatând că îndeplinește toate cerințele legii pentru obținere concordatului, a admis în principiu cererea. În ziua convocării creditorilor, după cum rezultă din tabloul întocmit, se constată că, au votat pentru concordat un număr de creditori reprezentând o cotă de 12% din totalul creanțelor chirografare, și Tribunalul constatând aceasta pe baza art. 33 al. 2 din noua lege a concordatului preventiv, prin sentința cu No. 2953/933 a respins cererea de omologare, în contra căreia s'a făcut apelul de față.

Având în vedere că apelantul susține că greșit Tribunalul I-a respins omologarea concordatului, pe motiv că conform art. 33 al. 2 din legea concordatului preventiv care prevede că în cazul când comerciantul nu a obținut votul a 2—3 din creanțele creditorilor chirografari ci peste 50% atunci Tribunalul poate aprecia, ori în speță deși nu s'a obținut adeziunea creditorilor decât pentru cota de 13% din quantumul creanțelor chirografare, însă această cotă a fost greșit calculată, întrucât s'a trecut din eroare în tabloul de creditori firma Eidrocheram S. A. cu o creanță de 8000 lei, trecând-o apoi încă odată mai jos sub numele de lacheram S. A. tot cu 8000 lei, ceiace nu există fiind o singură firmă creditoare Widrocheram S. A. după cum rezultă din tabloul de creditori depus și 2) că pe de altă parte ulterior dărei sentinței Tribunalului, a obținut adeziunea și a altor creditori pentru acordarea concordatului, după cum rezultă din cele zece adeziuni depuse la dosarul Curței, astfel că la un pasiv chirografar de lei 225.914 s'au pronunțat pentru acordarea concordatului o serie de creditori care însumează un pasiv chirografar de lei 170.000 ceiace însemnează mai mult de două treimi, cele două treimi fiind 150.609 lei și 32 bani.

Având în vedere că în adevăr Tribunalul prin sentința apelată a respins omologarea concordatului cerut de apelantul Lazăr Pițigoi, pe motiv că nu a obținut decât o cotă de 13% din quantumul creanțelor chirografare, deci insuficientă față de cota cerută de art. 33 al. 2 din legea concordatului preventiv.

Având în vedere că potrivit art. 33 al. 2 mai sus citat, în caz când comerciantul nu a obținut votul a două treimi din creanțele creditorilor chirografari, ci peste 50% din totalul acestor creanțe, Tribunalul totuși va putea aprecia și dispune omologarea concordatului.

Având în vedere că în speță din lucrările aflate la

dosar, rezultă că după pronunțarea hotărârii apelată, comerciantul Lazăr Pițigoi a mai obținut încă zece adeziuni dela creditorii săi chirografari, pentru admiterea concordatului, că numitul are un pasiv chirografar de 225.914 și că s'a pronunțat pentru acordarea concordatului o serie de creditori care însumează un pasiv chirografar de 170.000 lei, deci mai mult de două treimi cum prevede art. 35 al. 2 din legea concordatului preventiv.

Având în vedere că chestiunea ce urmează a fi soluționată de Curte este aceea de a se ști dacă, adeziunile obținute de un comerciant după darea sentinței de neomologare de către Tribunal sunt valabile.

Având în vedere că în sistemul codului de comerț, această chestiune era discutabilă, din cauza îngrădirilor puse în art. 851 cod. com. care prevede că dacă concordatul s'a primit numai de majoritatea în număr a creditorilor prezenți sau de majoritatea celor 3/4 a sumei totale a creanțelor, judele sindic poate să amâne deliberațiunea sau să fixeze un termen pentru culegerea și a altor adeziuni, neputând acorda decât o singură amânare în acest scop.

Având în vedere că sub imperiul legii concordatului preventiv, acest timp pentru culegerea adeziunilor nu este limitat, întrucât legiuitorul din 1929 și 1932 venind cu legea concordatului preventiv, a avut în vedere prevenirea și stânjenirea numeroaselor falimente ce se produceau în acel timp, chiar la comerțianții de bună credință, a căror stare de jenă momentană se datora unor împrejurări neprevăzute, astfel încât reorganizând instituția concordatului a înțeles să aducă înlesniri în favoarea acestor comercianți.

Având în vedere că întrucât prin noua lege a concordatului preventiv, timpul culegerii adeziunilor nefiind limitat prin nici un text, adeziunile obținute ulterior deliberării creditorilor, urmează a fi ținute în seamă față și de efectul devolutiv al apelului, care nu pune nici o excepțiune prin art. 37 din legea concordatului preventiv, lucrările urmând a fi luate din situațiunea dela prima instanță.

Că astfel fiind Curtea primind adeziunile obținute de apelant în urma deliberărilor creditorilor, urmează a se examina în fond, dacă concordatul cerut de apelant, îndeplinește cerințele legii concordatului preventiv.

Având în vedere că din examinarea lucrărilor dela dosar rezultă că apelantul Lazăr Pițigoi, are un pasiv chirografar de 225.914 lei, că pentru admiterea concordatului au votat un număr de creditori care însumează un pasiv chirografar de 170.000 lei adică mai mult de două treimi cum cere art. 33 al. 2 din legea concordatului preventiv, cele două treimi fiind 150.609 și 32 bani și că în plus numitul mai are un imobil evaluat la lei 242.500, mobilierul și mărfurile evaluate la 302.854.

Că așa fiind, Curtea constată că comerciantul Lazăr Pițigoi îndeplinește condițiunile cerute de art.

33 al. 2 din legea concordatului preventiv și deci apelul de față este întemeiat și urmează a fi admis, a se reforma sentința apelată și a se omologa concordatul preventiv cerut de apelant cu o cotă de 60 la sută plătită în rate trimestriale, în termen de trei ani cu începere dela 17 Octombrie 1933.

Pentru aceste motive admite.

Semnați: *M. Trandafirescu, C. Negoescu, L. Popescu.*

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA I-a COM.

Audiența din 25 Ianuarie 1935

Președinția D-lui Hariton Udrea, judecător

Parfumeria Puvăr cu George Brătescu

CONCORDAT PREVENTIV. — CARACTERUL LUI. — DACĂ SE POT DA ADEZIUNI LA CONCORDAT ÎN FAȚA TRIBUNALULUI. — SOLUȚIE AFIRMATIVĂ.

Concordatul nu este un contract intervenit între creditori și debitor, ci este un act juridic complex, bazat pe acordul creditorilor cu debitorul și supus omologării Tribunalului, care are un rol activ în aceste cereri; astfel că, Tribunalul trebuie să țină în seamă toate actele petrecute în concordat, până la darea hotărârii de omologare, precum și de adesiunile creditorilor la concordat, cari se pot da nu numai în fața judecătorului delegat, ci și în fața Tribunalului.

No. 118 Respinsă opoziția la omologare făcută de Parfumeria Piver și admisă omologarea concordatului cerută de comerciantul Gheorghe Brătescu.

Tribunalul,

Asupra opoziției făcute de Soc. în nume colectiv I. Rousche & Godillot Parfumeria L. T. Piver, prin petițiunea înreg. la Nr. 13522/934, prin care se opune la omologarea concordatului cerut de comerciantul George Brătescu, din București, Calea Griviței Nr. 258, prin petițiunea înreg. la Nr. 4518/934,

Având în vedere actele dela dosar, susținerile părților și concluziile scrise depuse de către oponentă Parfumeria L. T. Piver și de către debitor;

Având în vedere că oponenta Parfumeria L. T. Piver, a susținut că creditorii Dumitru Popescu și Teodor Manolescu, au votat contra admiterii concordatului, în fața judecătorului concordatar, când a avut loc convocarea creditorilor; că acești creditori au făcut declarațiuni astăzi în instanță că revin asupra votului lor, fiind pentru admiterea concordatului; că această revenire nu se mai poate face, fiindcă consimțământul s'a luat odată în fața judecătorului concordatar; că dacă s'ar admite revenirea, a susținut oponentul, s'ar putea da loc la fraude, fiindcă creditorii, cari știau că debitorii nu au obținut quorumul necesar de voturi, nu ar mai face opoziție și în felul acesta debitorul ar surprinde pe creditorii, cari nu au mai făcut opoziție la admiterea concordatului; că privind și în fond cererea, oponentul a susținut, că comerciantul nu merită obținerea concordatului;

Considerând că concordatul nu este un contract intervenit între creditori și debitor și adus în fața tribunalului, pentru a-l omologa, dacă adeziunea creditorilor este obținută; că tribunalul are un rol activ în aceste cereri; că chiar dacă adeziunea creditorilor în numărul necesar pentru acordarea concordatului, s'ar obține, Tribunalul poate să respingă cererea, când ar constata că debitorul nu merită concordatul; că din acest caracter al concordatului se vede că el este un act juridic complex, bazat pe acordul creditorilor cu debitorul, însă acordul acesta nu este suficient, fără intervenția activă a Tribunalului.

Considerând că dacă concordatul ar fi un contract judiciar, unde rolul Tribunalului ar fi numai să aprobe, dacă acest contract a intervenit între creditorii ce și-au dat consimțământul cu quorumul necesar de voturi și debitorul lor, s'ar putea susține, că creditorul, care nu a votat concordatul, numai poate în urmă, să revină declarând în fața Tribunalului că este pentru admiterea concordatului; într'adevăr în fața Tribunalului fiind adus contractul judiciar intervenit între creditorii și debitor, Tribunalul ar avea să cerceteze numai acest contract; adeziunile noi nu ar mai avea să le cerceteze Tribunalul, fiindcă contractul în altă parte s'a format, iar la Tribunal ar veni numai să fie aprobat, dacă creditorii și-au dat consimțământul.

Considerând însă că concordatul, după cum s'a arătat mai înainte, nu este un contract judiciar; că rolul Tribunalului nu este numai să aprobe un acord de voințe; că Tribunalul având un rol mai întins în aceste cereri, un creditor ar putea să-și dea consimțământul în fața Tribunalului; că în succesiunea actelor, ce duc la hotărârea Tribunalului, trebuind ca Tribunalul să țină seamă de toate actele, el va ține seamă și de adeziunea creditorilor din fața Tribunalului;

Considerând că s'a obiectat, că s'ar înlesni fraudă, dacă s'ar obține consimțământul și în fața Tribunalului, fiindcă creditorii cari știau, că nusunt obținute voturile pentru concordat, nu ar mai face opoziție și în felul acesta debitorul scapă de creditorii cari s'ar fi opus în fața Tribunalului la concordat;

Că însă nimic nu împiedică pe creditorii dacă s'ar constata o fraudă, ca prin întâmpinări făcute, să arate Tribunalului fraudă; că Tribunalul va ține în seamă aceste informațiuni, dacă ele sunt temelnice.

Având în vedere că din cele expuse se stabilește, că un creditor poate să-și dea consimțământul la concordat în fața tribunalului.

Că față de cele arătate, urmează să se ia act că, creditorii Dumitru Popescu și Teodor Manolescu au creanțe în valoare de 398 860 lei și și-au dat consimțământul pentru admiterea concordatului cerut de comerclantul Georges Brătescu.

Având în vedere că obținând și aceste adeziuni, creditorii cari și-au dat consimțământul la concordat, reprezintă o cotă de 79%;

Că deci cerințele legii în ceea ce privește consimțământul creditorilor, sunt satisfăcute în cererea de față;

Având în vedere că din raportul de expertiză dela dosar se constată că registrele comerciantului au fost regulat ținute; că ele sunt sincere, comerciantul având gestiunea corect ținută; că ținând seamă de acest fapt și de aceea că garanțiile oferite de comerciant, conform inventarului dela dosar, sunt serioase și îndestulătoare pentru a garanta plata ratelor concordate, tribunalul consideră că comerciantul merită beneficiul concordatului.

Pentru aceste motive respinge opoziția făcută de Parfumeria L. T. Piver Soc. în nume colectiv. Admite cererea lui George Brătescu.

Semnați: *Hariton Udrea, Henri Zamfirescu.*

Bibliografie

Au apărut:

Cod de procedură civilă adnotat

VOLUMUL I

Ediția II (revăzută și complectată)

Cuprinzând:

Procedura civilă art. 54 — 256

cu doctrina și jurisprudența vechiului regat și străină
la zi puse de acord cu legea accelerării judecăților
din 1929

de

Const. Gr. C. Zotta

Președinte de Tribunal

Magistrat asistent la Inalta Curte de Casație

* * *

Codul Legislației Silvice

VOLUMUL II

de

Const. Gr. C. Zotta și Vasile Harnagen

* * *

Anunțăm de asemenea cititorilor noștri apariția
Tomului XII — 1934 partea I-a a colecției oficiale
de legi și regulamente alcătuită de Consiliul Le-
gislativ.